

en række principielle forhold af allerstørste betydning:

1. Efter vedtagelsen af EF-pakken er folketingsdebatterne blevet en del af den samlede beslutningsprocedure. Hvis disse debatter skal have nogen funktion overhovedet, er det en forudsætning, at alle relevante oplysninger tilstilles Folketinget. Det er derfor i sig selv uacceptabelt, at regeringen i forbindelse med kapitalliberaliseringsdirektivet fortiede væsentlige oplysninger.

2. Den parlamentariske situation omkring kapitalliberaliseringsdirektivet var usikker. SF og Socialdemokratiet havde erklæret sig imod, hvorimod De Radikale var tøvende tilhængere.

Det *kan* have været en vurdering i regeringen, at en klarlæggelse af sommerhusproblemet kunne give De Radikale vanskeligheder og dermed skubbe dem over til modstanderne. Skyldes fortielsen, at regeringen ville fastholde De Radikale som tilhængere af kapitalliberaliseringsdirektivet?

3. En anden antagelse har gået på, at dele af regeringen har ønsket at tilbageholde oplysningerne, for-

di de er imod de nuværende danske sommerhusbestemmelser og derfor ønskede at køre kapitalliberaliseringsdirektivet igennem uden at berøre sommerhusproblematikken. En konsekvens af denne antagelse er, at sommerhusproblematikken blev taget op som en følge af regeringsskiftet.

Under alle omstændigheder forekommer det besynderligt, at sagen først bliver taget op i allersidste øjeblik, selv om der siden februar har ligget konkrete ændringsforslag til direktivteksten. Skyldes denne »forglemmelse«, at medlemmerne af den tidligere regering bevidst satsede på at undergrave dansk sommerhuslovgivning?

4. Der foreligger den mulighed, at ingen ministre var orienterede om sommerhusproblematikken af deres embedsmænd i marts 1988. Denne mulighed forekommer umiddelbart usandsynlig, men hvis den holder stik, var der tale om grov embedsforsømmelse.

Kun en uvildig undersøgelse kan fjerne de dunkle punkter i sommerhussagen, og det forekommer også klart at være i regeringens interesse, at eventuelle mytter aflives.